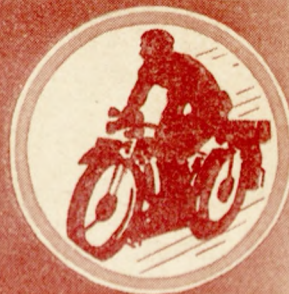

Amicul Tinerimii

Biblioteca Centrala Universitatii Cluj

Un prieten

credincios

Când Hristos Se urcă la Tatăl, nu lăsa pe urmașii Săi lipsiți de ajutor. Spiritul Sfânt ca reprezentant al Său și îngerii cerești ca spirite slujitoare, sunt trimiși să ajute aceluia care luptă cu cea bună a credinței împotriva marilor neajunsuri. Aduceți-vă totdeauna aminte că Isus este cel care vă ajută. Nimeni nu înțelege mai bine ca El trăsăturile voastre de caracter. El veghează asupra voastră și dacă vă lăsați să fiți conduși de El, vă va înconjura cu influențe spre bine cari vă vor face în stare să împliniți toată voia Sa pentru voi.

Ființele cerești ajută de aproape pe orice om, care, cu credință hotărâtă caută desăvârșirea caracterului, care duce la desăvârșirea în purtări și în fapte. Fiecăruia din cei ocupați cu această lucrare Isus îi zice: Eu sunt cu tine ca să-ți ajut.

În viața aceasta noi ne pregătim pentru viața viitoare. În curând va avea loc o mare trecere în revistă când fiecare suflet ce caută să desăvârșească un caracter creștin trebuie să suporte proba întrebărilor cercetătoare ale lui Dumnezeu: Ați fost o pildă pe care alții urmând-o să fie în

siguranță? Ați veghiat voi pentru suflete ca unii cari trebuie să dați socoteală? Cele cerești se interesează de tineret. Ele doresc foarte mult ca voi să puteți suporta proba și să vi se rostească cuvintele de aprobare: „Bine slugă bună și credincioasă . . . intră în bucuria stăpânului tău”.

Caracterul format după chipul și asemănarea lui Dumnezeu este singura comoară, pe care o putem duce cu noi din lumea aceasta pe lumea cealaltă. Cei cari au ascultat de învățătura Domnului Hristos în lumea aceasta, vor duce cu ei în locuințele cerești calitățile dumnezeiești câștigate aici. Iar în cer, acolo vom crește mai departe în cele bune. Cât de importantă este, deci, cultivarea caracterului în viața aceasta!

Fie ca tineretul să-și aducă aminte că trebuie să-și formeze caractere pentru veșnicie, și că Dumnezeu cere dela ei să facă tot ce pot mai bine. Fie ca acei cu o experiență mai veche să vegheze asupra celor mai tineri; și când îi văd ispitiți, să-i ia deoparte și să se roage cu ei și pentru ei. Domnul dorește ca noi să recunoaștem marea jertfă a lui Hristos pentru noi, dovedind un interes pentru mântuirea aceluia pe cari a venit să-i salveze. Dacă tineretul va căuta pe Hristos, El va face ca străduințele lor să fie pline de succes”. — E. G. White.

Director: M. MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU
Redacția și Administrația, București 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială.
Anul IV. No. 2/936. Abon. pe un an lei 48.
un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.” București 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Amicul Tinerimii

educație, morală, știință, literatură

Primăvară

E un vis? Sau nu văd bine?
Eri, zăpezi, și ger și ghiață,
Viscol crunt, și ploi și ceață;
Azi costișe și coline
Gâlgâe de viață!

Codru-i plin de păsărele,
Dealul de copii e plin,
De oițe albe-crin —
Și de-albastre floricele
Rupte din senin!

Dar în suflet, bucuria!
Cerce, cine-o poate spune:
Jertfă sfântă, rugăciune;
S'a 'nfrățit cu Cerul, glia!
Tainică minune!

Inima mai bună pare,
Frunțile s'au descrețit;
Și-un prieten scump, iubit,
În dușmanu-i, fiecare,
Vede fericit!

Dacă-atâta poezie
Pui în suflet și'n afară,
Și'n cărbune piatră rară,
Doamne! veșnic, fă să fie
Dulce primăvară!

Brașov.

N. Carpen.

Sinceritatea....

Unul din proverbele înțeleptului Solomon zice: „Prietenul adevărat, iubește oricând și în nenorocire ajunge ca un frate“. Cu alte cuvinte, nu toți cei ce credem și se zic prietenii noștri, sunt adevărați și sinceri prieteni. Mulți devin prieteni numai pentru atingerea unui scop, rămânând prieteni numai atâta timp cât li se satisfac interesele și dorințele. Când vin nenorociri sau greutăți asupra celui mult iubit... atunci ei se retrag. Așa sfârșeste „sinceritatea“ prietenului interesat. Nu tot așa stau lucrurile cu cel adevărat sincer, despre care vorbind Isus a zis: „Nu este mai mare dragoste, decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi“. Spre o și mai adâncă pătrundere a cuvintelor rostite de Domnul, voui istorisi mai la vale următoarea întâmplare:

Prin anul 1870, luna Ianuarie, trei francezi s'au învoit la comiterea unei crime. Inșă, înainte de săvârșirea faptei, s'au legat cu jurământ: în cazul când vreunul din ei ar fi prins, să nu divulge pe ceilalți. „De ce să sufere și ceilalți, când ar fi posibilitate de scăpare“, își ziceau ei. După comiterea odioasei fapte, unul din ei — cu numele de Troppman — tocmai cel mai nevinovat, a fost prins. Era mai puțin vinovat pentru că, deși se învoise la ucidere, nu fusese de față când tovarășii lui comiseră crima. Aflându-se de legătura lui cu ceilalți, a fost arestat și judecat. Conform legilor franceze în vigoare pe atunci, a fost condamnat la moarte cu ghilotina. Iată cum istorisește episodul execuției un martor ocular, anume Ivan Turghenieff (mare prozator rus, fiind pe atunci în vizită la Paris):

„După sentința de condamnare a juraților, criminalul Troppman făcuse apel, însă fără rezultat, căci apelul i-a fost respins. Sentința rămăsese definitivă și a doua zi urma ca el să fie executat. Din anumite motive rezultatul apelului nu i s'a comunicat. Astfel, condamnatul a avut o noapte de somn liniștit. O, dacă ar fi știut el ce avea să i se întâmple a doua zi!

În dimineața următoare, în momentul când trebuia să aibe loc ispășirea pedepsei, se adunase o mulțime de lume care voia să asiste la acest act înfiorător. Mai întâiu, au sosit două furgoane-dube închise, însoțite de lucrători îmbrăcați în negru. Unul din aceste furgoane conținea ghilotina demontată, iar celălalt avea să servească la transportarea cadavrului spre cimitir.

Printre cei sosiți am văzut și un om înalt, cu pălărie rotundă, cu cravată albă și îmbrăcat cu un pantalon subțire. Mi s'a spus că acela e călăul. Lume multă adunată, și toți nu discutau altceva decât despre vinovăția condamnatului: „Bietul om, ce o fi făcut? O merita el moartea? O fi vinovat într'adevăr? Ce o fi simțind el acum? etc., etc....“ ... Oamenii de serviciu scot ghilotina din dubă și o așază pe terenul din fața închisorii: doi stâlpi de lemn scobiți prin care se pune în mișcare un cutiț greu și mare, ce se lasă cu repeziune la o sim-

plă atingere. Lângă ea, un coș de papură care servește la aruncarea corpului după decapitare!

Sunt invitat de prietenul meu, care cunoaște pe directorul închisorii, să asist la transportarea condamnatului dela închisoare pe locul execuției. Primesc invitația și pornim împreună spre întâmpinarea celui osândit. În clipa când am pătruns în celula lui, condamnatul stătea la o masă. Tocmai terminase o scrisoare adresată mamei lui. I s'a comunicat că apelul i-a fost respins, că el a rămas definitiv condamnat la moarte și că a sosit ceasul ispășirii pedepsei. Condamnatul n'a scos niciun cuvânt, ci doar am observat cum își fixa privirile spre noi. Pastorul care era lângă el, îi spune: „Curaj, fiule, curaj!“.

— O, nu mi-e frică, nu mi-e frică, răspunse condamnatul. Apoi procurorul îi mai ia un ultim interogatoriu:

— Menții declarația că nu ești vinovat de crima ce ți se impută și pentru care ai fost condamnat?

— Da, mi-o mențin, fu răspunsul.

— Și tot mai afirmi că ai avut tovarăși cari au omorât victima, dar că tu n'ai luat parte cu ei atunci?

— Da, afirm.

— Tot nu vrei să spui numele lor?

— Nu pot, nu vreau, și nu voui spune niciodată, fu răspunsul calm, dar hotărît al condamnatului Troppman!

— Vei simți consecințele.

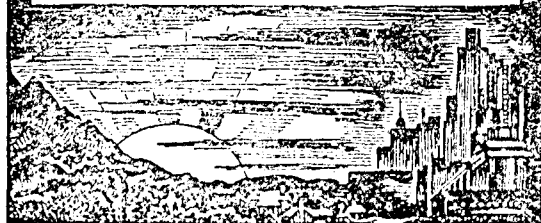
PRIMA VARA

Prin ramuri vântul ușor adie
Și iară pomii au înflorit...
E totul farmec, tot reînvie
În primăvara care-a sosit.

Natura toată de vrăji e plină
Florile'n cale varsă parfum...
Privind spre soare dorul s'alină,
Parc'ar începe spre rai un drum.

Și-n inimi calde simțim iubirea
Ce ne-o arată în tot Isus;
Și astfel omul domină firca
Prin strălucirea slăvii de sus!

Dumitru Roșca.

zise procurorul, dându-i să înțeleagă ce va urma. Doi servitori ai închisorii se apropiară de el și îi scoaseră cămașa de forță, un fel de haină de bumbac, legată la spate cu niște curele. Condamnatul, ridicându-și capul spre cer, scoase un oftat jalnic. Apoi fu îmbrăcat cu o cămașă adevărată și încălțat cu ghețe. Unii condamnați când își aud sentința de condamnare la moarte, cad jos de spaimă și se zvârcolesc. Alții desfid moartea făcând pe grozavii. Mulți condamnați tremură și cer iertare cu suspinuri și lacrimi fierbinți. Troppman însă, era liniștit și calm. După ce fu îmbrăcat, zise: „Sunt gata”. Din nou i se puse cămașa de forță și plecaram în convoiu, din celula închisorii spre locul înfricoșat. Lângă ghilotină se afla o cameră, în care condamnatul își face toaleta pentru execuție. Intrând înăuntru, văd și pe călău că intră după noi. Unul din ajutoarele sale, scoase dintr'un sac mai multe curele cu catarâmi, ce trebuiau să-i înfășoare trupul. Măinile, i-au fost legate la spate. După ce s'au făcut ultimele pregătiri, i se aruncă o haină scuntă pe umeri. Călăul îl ia de braț și-l duce spre ghilotină. Când îl văzu mulțimea de afară, începu să-l huiduiască. Apoi, o tăcere mormântală!

Ajuns în fața ghilotinei — al cărui cuțit grozav stătea gata ridicat — fu din nou întrebat dacă a avut tovarăși și dacă nu s'a hotărât să spună cine sunt. Cu aceiași convingere de altădată, răspunse fără șovăire: „Da, am avut. Ei au omorât. Eu sunt nevinovat; dar nu spun cine sunt ei”. După aceste cuvinte, fu legat la ochi cu o batistă albă, culcat pe o scândură și înfășurat strâns cu curele. Astfel nemișcat, fu împins cu gâtul în dreptul locului unde trebuia să se prăbușească cuțitul. „Spui cine îți-au fost tovarășii, sau...” fură cuvintele procurorului, întrerupte printr'un puternic „niciodată” din partea condamnatului. Un semn... o simțită atingere a manivelei... și cuțitul se năpusti cu o repeziciune fulgerătoare pe gâtul omului care a socotit mai scump un cuvânt dat, decât propria-i viață. Capul se rostogoli de cealaltă parte a trupului. N'am auzit decât un „uf”! Corpul său neînsuflăit fu pus în coșul de papură și aruncat în duba pregătită pentru a-l duce spre cimitir. Scena aceasta am privit-o cu groază și mi-am zis: Nu s'ar putea găsi o altă cale pentru ispășirea pedepsei celor vinovați, decât moartea cea îngrozitoare?

N'a trecut mult timp dela această întâmplare și am aflat că, în ziua execuției lui Troppman, imediat după decapitare, doi oameni s'au strecurat printre sentinele, s'au oprit în fața cuțitului însângerat și plecându-se, și-au muțat batiștele în sângele condamnatului scurs pe scândură. Apoi au dispărut, făcându-se nevăzuți în marea mulțime. S'a știut pe urmă că, cei doi, au fost tovarășii condamnatului Troppman, cari au asistat la moartea prietenului lor sincer. Ei rămăseseră liberi. Pata de sânge de pe batiștele lor, avea să le amintească totdeauna iubirea, devotamentul, sinceritatea și sacrificiul aceluia care le fusese adevărat prieten”.

Din întâmplarea aceasta putem învăța multe. Exemplul său poate fi imitat numai în cele bune. Atunci să avem aceeași tărie de voință. Să ne ferim însă de a ne lua angajamente a căror respectare contravine moralei sociale, cum este cazul lui Troppman. De aceea să luăm aminte

la cuvintele lui Solomon: „Cine își face mulți prieteni, îi face spre nenorocire lui, dar este un prieten care ține mai mult la tine decât un frate”. Aceasta este Isus, care vrea să fie prietenul tuturor, chiar și al celor păcătoși, dacă ei se pocășesc. Apostolul Pavel zice: „Pentru un om neprihănit, cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s'ar găsi cineva să moară. Dumnezeu însă, își arată dragostea Lui față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci, cu atât mai mult acum — când suntem socotiți neprihăniți — prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu”. (Rom. 5, 7—9).

Condamnatul Troppman, deși a murit rămânând sincer angajamentului luat față de prietenii lui, era totuși vinovat de complicitate la crimă. Prin faptul însă că el nu comisese carima cu mâna lui, se simțea nevinovat. Poate că ar fi putut scăpa de pedeapsă, dacă i-ar fi divulgat pe ceilalți doi, mai vinovați ca el. Dar Troppman suferea pentru o datorie de conștiință, care-i dădea pace sufletească. A preferat să moară el, scăpând astfel două vieți. Isus Domnul însă n'a făcut niciun păcat, nu s'a făcut cu nimic vinovat și totuși a primit să moară pentru cei vinovați! O, ce mare iubire ne-a dovedit El pentru a ne câștiga de prieteni!

Cei doi prieteni ai lui Troppman au asistat la decapitarea prietenului lor. Ce-or fi simțit ei când îl vedeau chinându-se, când au văzut, mai ales, rostogolindu-se acel cap tăiat al prietenului lor? Sângele de pe batiștele trebuia să le amintească veșnic despre cel care i-a scăpat dela o moarte sigură.

Ce-ar trebui să simțim noi, gândindu-ne la suferințele și moartea Domnului Isus în locul nostru, al fiecăruia dintre noi, vinovați de păcatele noastre? Sângele vărsat pe lemnul de pe Golgota nu ne amintește nimic? Acel sânge care a fost plata răscumpărării noastre! Ce recunoștință dovedim noi față de un asemenea sacrificiu?

Singura, și cea mai curată, este aceea de a-I fi și a-I rămâne veșnic adevărați și sinceri prieteni.

Craiova.

I. I. GHEORGHISOR.

VIOREAUA

de

Lucreția Diaconescu.

Viorea micuță,
Vino-afară la soare!
S'a dus de-acum iarna,
Nu mai e răcoare.

Haina ta regească —
De culoare vie —
Să ne-aducă'n inimă
Numai bucurie.

De dragălașia-ți
Pământul dorește:
Rolul tău cu grabă
Vin de-ți împlinește.

Zise viorea:
„Eu sunt doar o floare.
„Să-mi înalți parfumul,
„Asta fac sub soarel”

Tu fără cuvinte
Să te-arăți pe lume —
N'ai nevoie, dragă,
Numele-a-ți-l spune.

Voi băcși și feci,
De grabiți a face
Tot ca viorea,
Veți precece'n pace.

Răspândiți în preajmă
Zâmbe, veselie.
In inimă măhnite
Duceți bucurie!

Inimă de Om...

și Inimă de câine

Aproape toate vietățile de pe pământ au o inimă. Acest organ este centrul corpului și sediul sentimentelor, pasiunilor și al sensibilității morale. Din ea poate să pornească sentimente bune sau rele. Când un om este rău, se zice că are o inimă rea și este comparat cu un ... câine, spunându-se despre el că are o „inimă de câine”. Oare să fie așa? Atât de rău este acest animal domestic, încât să fie dat ca exemplu de cea mai mare răutate?

Să analizăm sufletește inima de câine și inima de om, ca să vedem cât adevăr conține această expresie, pronunțată cu atâta ușurință și atât de ... firesc! Câinele, este un animal care trăiește pașnic pe lângă casa omului. El păzește pe om și averea lui de răufăcători cu așa credincioșie, încât a ajuns proverbial. Când, după vreo 10—15 ani de serviciu credincios, de veghere zi și noapte îl ajunge și pe bravul paznic bătrânețea, și nu-și mai poate îndeplini misiunea, este alungat, dat la oamenii aceia cu lațul, împușcat, otrăvit sau lăsat să moară de foame, pentru motivul că ... e prea bătrân. Așa recunoaște ... o inimă de om!

Câinele salvează de atâtea ori chiar și vieța stăpânului său. Nemâncat sau bătut, nu-și părăsește datoria și nu ține dușmănie — ca omul — pe stăpânul care l-a brutalizat, ci se bucură și-i sare voios înaintea când îl vede ... *Inimă de câine!*

„Cum se poate, va zice cineva, ca omul să fie comparat cu câinele, care este animal“!... Dar omul nu ia și el de multe ori aparența unui animal? Câinele este inconștient, latră și mușcă pe oricine. Da, dar omul, conștient fiind, nu „mușcă” cu cuvântul mai rău decât câinele? Căinii când se întâlnesc se sfășie ... Oamenii adeseori îi întrec!

Mulți spun că nu poate fi vorba de suflet, de sentimente ... la animale! Ba da, mai ales câinele, trece și el, în anumite împrejurări, prin aceleași stări sufletești ca și omul. Suferă când îi este foame, frig, când e bolnav, rănit sau bătut, ca și un om. Știe când este vinovat și simte când îl iubește sau îl urăște cineva. Ba chiar simte și oamenii cu suflet bun sau rău. În ochii unui câine am cetit: bucurie, ură, suferință, melancolie, tristețe, iubire de mamă, prostie, inteligență, etc. Am văzut chiar și lacrimi de durere în ochii unui câine otrăvit (de oameni bineînțeles). Stăpânii lui cari îl iubeau, plângeau. La picioarele lor, el condamnatul la moarte, sta nemșcat. Ochii animalului, cari priveau drept în ochii stăpânului, picurau din când în când o lacrimă, ce parcă ar fi vrut să înlocuiască o vorbă. Iată și alte exemple, din nenumărate cazuri, cari nu fac decât să întărească aceste afirmațiuni:

Un țăran se ducea la un oraș din apropiere. Când să între prin barieră, observă că se luase după el și căteaua lui. Ajuns la han, după un scurt popas, vede că animalul, care era însărcinat, născuse patru căței. Omul nu dădu nicio importanță acestui mic eveniment. Iși văzu de treburi, apoi plecă liniștit spre casă. A doua zi însă, care nu-i fu mirarea când văzu în cușcă ... pe cățea și pe cei patru căței! Dar uitându-se mai bine, rămase cu adevărat înmărmurit: căteaua era moartă! Ce se întâmplase? Iși adusese fiecare cățel în gură acasă, alergând astfel toată noaptea peste 100 de km. Murise de oboseală! A voit (și câinele voiește) să-și salveze cățelușii din mâini străine, să-și simtă acasă la adăpostul cuștii lor. Și a reușit, dar cu prețul vieții sale. Ce înălțătoare dovadă de iubire maternă! De ce lepădare de sine a dat dovadă ... o inimă de câine.

În Alpi, la poalele unor munți periculoși, dar foarte frecențați de turiști, este o mănăstire de călugări. Acești călugări au niște câini foarte mari, de culoare albă cu pete maro, numiți de „Saint Bernard”, cari patrulează zilnic, înaintea de inserat, pe toate drumurile pe unde merg turiștii. Se duc până în vârful munților, trec prin prăpăstii neumbrite, străbat valuri groase de zăpadă, și caută,

caută meincetat. Dacă găsesc vreunul rătăcit sau pe care l-a prins seara în munți, îl conduc la mănăstire. Dacă găsesc un turist rănit, cu piciorul frânt, înghețat de frig, sau doborât de oboseală, lătră la el și îl linge pe față și pe mâini, până îl deșteaptă. Pe spate au un fel de raniță mică, special pentru acest scop, în care se găsesc bandaje și o sticlă cu un lichid întăritor. Cum vede că turistul s'a desmeticit puțin, se freacă cu ranița de el, ca să ia și să bea. Apoi, dacă poate merge după el, îl conduce; dacă nu, se suie pe un punct înalt și urlă puternic spre a fi auzit de tovarășii lui dela mănăstire, cari când îl aud, se agită, dând astfel semnalul formării unei echipe de salvare compusă din călugări și câini. Câți turiști nu au fost scăpați astfel dela o moarte sigură! Câtă iubire de oameni într'o... *inimă de câine!*

Ar face omul acest lucru? Se duce el să caute, nu în munți dar împrejurul său, dacă vreunul din semenii lui, suferă sau are o grabnică nevoie de ajutor? Când vede suferința, trece nepăsător înainte! El să nu sufere și să aibe de toate... *Inimă de om.*

În orașul nostru, pe un timp de iarnă, s'a întâmplat un caz care pare a fi de domeniul fanteziei, dar care poate fi dovedit oricând cu martora care trăește: O doamnă se deșteptase într'o noapte din cauza unor lătrături de câini, ce veneau, din stradă. Crezând că nu este nimic și că acestea vor înceta — ca de

obicei — nu le dote, nicio atenție. Dar lătrăturile continuau mereu. Foarte mirată, se duse la fereastră și văzu doi câini cari lătrau în jurul unui pachet ab ce se afla în zăpadă lângă un gard. Privind mai bine, observă că acel pachet era... un copil mic înfășat, care abia mai scâncea, fiind aproape înghețat de frig. Câinii lătrau din când în când, câte unul lingea fața copilului de lacrimile înghețate. Doamna, foarte impresionată, ieși imediat, luă copilul, dar, neputându-i da lapte, îl duse la azilul de copii găsiți, și-l dote unei doici spre îngrijire, spunându-i să amânească copilului când va fi mai mare, că doi câini l-au salvat dela moarte. Ce a fost în stare să facă... *o inimă de câine!*

Și gândiți-vă la mama aceea care și-a aruncat copilul, fără pic de milă, în zăpada de pe stradă, noaptea, pe ger! A avut, bineînțeles... *o inimă de om!*

Că astfel de câini sunt excepționali, nu se poate tăgădui; dar și mai puțin se poate tăgădui că și oameni cu adevărat buni sunt... excepționali! Așa încât, mai curând am putea aproba ca ei, câinii, în limbajul lor, când se ceartă și se mușcă între ei, când sunt în fața unei priveliști care se le inspire milă sau înfrigurare, să exclame — vorbind de semenii lor patrupezi — ... „ce inimă de om“!

Craiova.

GEORGE IONESCU.

GLAS DE CĂINȚĂ

*O, iartă-mă, Stăpâne, că mi-a plăcut la sfat
Să stau cu făcătorii de rele ne'ncetat;
La 'ndemnul lor cu fapte nedemne, ani de-arândul,
Mi-am întinat într'una și sufletul și gândul.*

*O, iartă-mă, Stăpâne, că nu Te-am înțeles! ...
Cu cei fără de lege alături am purces;
N'am ascultat cuvântul pornit dela ai tăi,
Eu mi-am plecat urechea la șoapta celor răi.*

*O, iartă-mă, Stăpâne, că pragul casei Tale
Arare, prea arare, eu l-am avut în cale;
Pe drumul altor case m'am ostenit mai mult,
Mi-a fost mai drag cuvântul minciunii să-l ascult.*

*O, iartă-mă, Stăpâne, că te-am disprețuit
Și mai presus de Tine arğinții i-am iubit;
Mi-am adunat mișelnice avere an de an,
Dar pentru binefaceri n'am dat un singur ban.*

*O, iartă-mă, Stăpâne! Intreaga mea ființă
Pătrunsă-i de părere de rău și de căință.
Că vreau să fie gândul de-apururi nepățul,
Și numai fapte bune să fac vreau ne'ncetat.*

Ion Bătrâna Voivodeni

Avocat

Mama pentru-al ei copil are scumpe desmierdări,
Are inimă cu ochi, are ochi cu sărutări.
Plânsul lui, e plânsul ei; orice-l doare, pe ea doare,
Ea trăiește pentru el. Când el moare și ea moare!
V. Alecsandri.

Ce s'ar mai putea adăuga acestor cuvinte sublime? Nimic! Orice cuvânt șters sau adăugat, parc'ar știrbi din strălucirea lor. In patru rânduri, pictată vieța unei mame în culorile cele mai reale (cetiți-le înc'odată).

Câtă vieță! Cât suflet!

Cine s'ar putea jertfi și e gata pentru orice mai repede ca o mamă? Da, mama! Ființa aceea care, ucisă de fiul ei, văzând în clipele din urmă mâna lui plină de sânge, îl întreabă, în spasmurile morții, dacă și-a făcut rău la mână.

Iată până unde poate merge o mamă. Iată și de ce oamenii cari au ajuns ceva în viață, știu să păstreze locul cel mai de cinste aceleia care i-a făcut s'ajungă unde sunt. „Să îngenunchem înaintea mamei”, spunea un mare scriitor italian. „De e ceva pe lume, care să ne intruchipeze mai limpede pe Dumnezeu, apoi aceasta e mama”. Așa a trebuit să simtă și Pilsudski, distinsul mareșal polon, care a putut spune că „nu m'am plecat niciodată în fața nimănui”, având sădite în suflet - de mama lui scumpă cum îi zicea totdeauna - trei mari însușiri: curățenie sufletească, voință neștrămutată și stăpânire de sine. Pentru dobândirea acestor calități a fost supravegheat și îndrumat până la sfârșitul vieții sale de mama lui, ale cărei sfaturi l-au călăuzit și după moartea ei. „Când sunt în luptă cu mine însumi, spunea el, când toți se ridică împotriva-mi, când furtuni mâniașe mă amenință, când împrejurările sunt protivnice planurilor mele, atunci mă întreb cum m'ar fi sfătuit mama”. Ajuns pe culmile cele mai înalte ale gloriei, înconjurat de onoruri, în clipa când toți supușii săi veneau să-i dea dovadă de smerenie, împinsă aproape până la adorare - pe patul său de suferință, înainte de a-și da sfârșitul - își exprimă ultima dorință: „... iar inima mea, să fie îngropată alături de scumpa mea mamă”.

Legătura strânsă dintre mamă și copil a exprimat-o și strălucitul Honoré de Balzac în cuvintele: „Dela moartea biete mele mame, nu mai poate fi nenorocire pentru mine”. Spre o mai adâncă pătrundere a ceea ce a făcut să nască astfel de sentimente în inimile acestor oameni mari față de mamele lor, re-

Mamei, plecăciune!

dăm mai jos oglinda unei inimi de mamă, care aparține unei scriitoare olandeze ce se adresează fiicei sale, logodită în Colonii:

Scumpa mea copilă,

Imi telefonezi, vădit emoționată, că Ionel a căpătat un post în India, așa încât nimic nu se mai pune în calea nunții tale. În bucuria ta, că dorința ți se va împlini în curând, tu nu stai să judeci ce înseamnă acest lucru pentru mine. Mereu mi-a fost milă de mamele care-și au copiii în India, și iată că pe viitor voui fi și eu o asemenea mamă, care comunică cu copiii săi doar prin scrisori și fotografii. În această scrisoare, ultima ce o primești dela mine în Olanda, vreau să mai stăm nițel de vorbă despre căsătorie și visurile tale de fecioară.

Ascultă-mă bine, draguțo: sunt trei lucruri pe cari trebuie să le priceapă femeia ideală, dar sunt mai multe de cari trebuie să rămână străină. Succesul în multe căsnicii depinde mai curând de cele din urmă decât de primele. Dacă mă întrebi ce însușiri se cer pentru o bună căsnicie, îți voi răspunde: voioșie, multilateralitate și spirit conciliant.

Femeia care e în stare să facă pe bărbatul ei să rădă din toată inima în ziua când el a pierdut un proces important sau când i s'a anulat o comandă însemnată sau când a jignit pe cel mai bun client al său, aceea femeie e o adevărată comoară; iar când mai poate să-și dea seama că violența și nervozitatea la un bărbat nu înseamnă că el a încetat s'o iubească, ci că e decepționat, surmenat, obosit de munca zilei în care s'a străduit să câștige existența și pentru ea, atunci e pe cale să devină o soție ideală. Lucrurile neplăcute pe cari le spune un bărbat când se înapoiază dela muncă, sunt de cele mai multe ori doar un strop ce fășnește din venitul de aburi al nervilor supraîncordați.

Știu bine că nu e tocmai plăcut pentru o tânără femeie să audă seara reproșuri, după ce toată ziua a fost singură. Dar o femeie cu tact, va ști să schimbe atmosfera. O femeie veselă are un efect atât de calmant asupra bărbatului! Fii veselă, scumpa mea copilă, nu numai când toate îți merg bine ci și fii și mai veselă când vin zile negre, de cari nu e cruțat nimeni. Și dacă nu poți fi veselă, atunci poartă cel puțin masea veseliei.

Soția ideală trebuie să fie un amestec de înțelepciune, destoinicie și grație. Trebuie să aibe farmec și pe „vino'noa”, să fie seducătoare și totodată uneori neputincioasă ca un copil.

Femeia indignată când bărbatul ei îi cere să-i fie și camarad de sporturi și sfetnică și îngrijitoare și menajeră și amantă, o asemenea femeie dovedește o vădită lipsă de simț al datoriei și totuși,

tot ea ar fi prima care să se revolte, că soțul ei ar vrea să vadă una din aceste funcții îndeplinită mai curând de către o altă femeie. Ei bine, dragostea înobilează până și sancinile cele mai umilitoare. O soție de treabă face cu dragă inimă totul pentru bărbatul pe care-l iubește. Și ia aminte, fata mea: niciun bărbat nu-și dă osteneala să caute în afară de căsnicie, ceea ce poate găsi acasă. Il alungă numai ceea ce nu află în casa lui, iar dacă a trântit odată ușa dragostei care duce la căsnicia lui, atunci se găsește oricând o altă femeie în apropiere, care e gata să-i dăruiască ceea ce propria lui soție a neglijat să-i ofere. E deci absolut necesar ca femeia să se poată acomoda bărbatului și împrejurărilor.

Să-ți mai spun acum un lucru despre spiritul de împăcaciune și conciliantă. Să știi că micile neplăceri trebuiesc suportate cu seninătate, că trebuie să rabzi fără să te necăjești de tot ce este neplăcut în viață și să iei aceste lucruri neplăcute așa cum sunt și nu cum ai dori să fie. A-fară doar, dacă pozezi destulă energie și capacitate să le schimbi în bine.

Nu uita, fetița mea, că în realitate căsnicia e adesea altfel decât ceea ce ai visat. Așa de pildă, îți poți imagina foarte bine ca bărbatul tău, înainte de a pleca dimineața la lucru, să te ia în brațe și să te sărute cu patimă, șoptindu-ți cuvinte tandre, care să te despăgubească de lipsa lui de peste zi. În realitate te va săruta odată fugitiv, cum s'o nimeri și te va ruga, ca în lipsa lui să ai grijă să-i coși nasturele ce i s'a rupt dela cămașă. Vieța în genere și vieța conjugală în special, nu depind de conversații înălțătoare și de sentimente nobile, ci de nimicuri uricioase și banale. Ce să-i faci, așa e!

În afară de lucrurile pe cari o soție model trebuie să fie în stare să le facă sau să le treacă cu vederea, pe lângă virtuțile domestice obișnuite, mai există atracții speciale pe cari va trebui să le aibă femeia. Trebuie să fie înzestrată cu un fel de al 6-lea simț pentru obiecte pierdute realmente sau în aparență, cărți, ziare, scrisori, creioane sau butoni de manșetă. Trebuie să fie capabilă să servească la masă mâncare pentru doi gulbeni, când n'a primit decât unul pentru coșniță. Trebuie să știe să asculte și să aibe memorie bună. Trebuie să fie înzestrată cu destul tact pentru a trăi în relații bune cu familia soțului.

Zi de zi trebuie să activeze în gospodărie, fără ca totuși să se simtă că ea muncește. Să știe să tacă, mai cu seamă când tocmai e pe cale să povestească celui mai bun prieten al bărbatului, cum a procedat el să ajungă la situația lui de astăzi.

Ceea ce nu trebuie să facă e atât de variat, încât e greu s'o înșir. Să nu se aștepte niciodată la un cadou din partea soțului, să nu ceară corespondența lui, să nu ceară prea multă

socoteală despre cutare sau cutare lucru, să nu stârneasă senzație prin îmbrăcăminte sau atitudinea ei, să nu fie bănuitoare, când el vrea să lămurească detalii de ce a venit atât de târziu acasă. N'are voie să vorbească de rău pe soțiile prietenilor lui, nici să fie curioasă, cărcotașă sau să se jeluiască. Păzește-te de jelanie! O femeie care se tânguește, întinde un giulgiu cenușiu de plătiseală peste căsnicia ei și sub acest giulgiu apăsător, totul se ofilește. Nu uita că în jurul oricărui bărbat există femei, care nu se tângue și nu este plăcut ca ei să facă o comparație în defavoarea ta. Aceasta ar fi chiar riscant.

Și acum, încă un sfat: să nu fii niciodată prea toleranță față de tine însuși, căci atunci cazii ușor în păcatul neglijenței. Incepe cu un capot puțin sifonat, sau cu tocure scâlciate, cu părul nepăptănat, cu un ac de siguranță care vrea să mascheze o ruptură, sau cu un prânz servit fără îngrijire, și sfârșește cu slăbirea voinței, cu apatie, cu indiferență, care deschid larg ușile pentru felurite boli de nervi. Aceste boli încep cu proastă dispoziție, cu gelozie și cu mania de a căuta „nod în papură”. Dacă tinerele femei ar fi conștiente de aceste fapte, ar exista mai puține divorțuri. Femeia care umblă în casă cu kimonoul rupt, cu bigudine în păr și cu papucii scâlțiați, seamănă cu o stafie de care ți-e groază.

Să nu crezi, copilă mea, după ce vei ceti această scrisoare, că în ochii mei căsnicia e doar un lanț de datorii greu de îndeplinit. Căsnicia oferă femeii o împlinire a vieții sale, pe care nu i-o poate dărui nicio altă misiune. Bucuria profundă și curată a simțământului de trainică legătură cu o ființă iubită, este cea mai frumoasă senzație din câte sunt hărăzite muritorilor. Putem duce căsnicia, putem s'o cărăm ca pe o povară, putem să ne subordonăm — asemeni unei pedepse — s'o cultivăm ca pe un păcat, s'o luăm ca un asasinat reciproc sau s'o țărăm ca un lanț, aproape insuportabil. Dar putem, de asemeni, s'o ascultăm fermecați, de parcă ar fi Cântarea Cântărilor, s'o ocoțim cu grijă, tămăduind-o ca pe o comoară scumpă sau s'o ducem în mâinile noastre ridicate spre cer, către un orizont sublim. E frumos când poți să-ți zici ție însuși: am făcut fericit un om.

Mama ta.

A omis ceva? Și asta într'o simplă scrisoare, una singură! In ea se reflectează tot ce simte o mamă. Numai prin câteva cuvinte, își depășește experiența unei vieți, experiența de care vrea cu tot dinadinsul să lege și pe fiica ei. Dorință sinceră de mamă care vrea să cruțe dureri oarbe, să evite suferinți zadarnice, să smulgă ființa-i scumpă din pânzele ignoranței și dintr'o naivitate care poate fi plătită cu sudoare și necazuri nesfârșite.

Tu, iubite tinere și tu, iubită tânără, apropie-ți urechia de gura mamei tale. Ascultă și execută! Pe urmă, singur te vei pleca.

P. P. PAULINI fiul.

Cercetaș abisinian.

Expresie puțin comună celor cu libertatea neîngrădită. Dar cu tot caracterul ei cazon, această expresie-comandă trebuie să găsească un răsunset puternic în inimile fragede ale tinerilor cari privesc țință la desfășurarea evenimentelor, evenimente prezise cu mult înainte și cari vin să împlinescă prețioase făgăduinți ce le-au rămas, cândva, dela cel mai binevoitor amic al lor.

Și este adevărat că încurând această planetă îmbătrânită de ani și zdrobită de geniul răului, va avea fericita ocazie să fie vizitată de acest bun Amic al locuitorilor ei, un Amic de vișă împărătească, divină. Ochii clar-văzătorilor Bibliei au admirat cu multe veacuri înainte de noi vizita aceasta atât de măreață și importantă. Gura, cât și condeii lor, n'au ezitat să ne zugrăvească și nouă, în culorile cele mai vii, câteva din momentele apariției acestui Părinte și Fiu al omului. Iată unul din aceste tablouri:

„M'am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui; I s'a dat stăpânire, slavă și împărăție, pentru ca să-I slujească toate

Pentru onor înainte prezentați....

popoarele și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum și împărăția Lui nu va fi nămicită năniciodată“.

Un alt tablou, mai puțin vechiu, este acesta:

„Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhangel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi noi cei vii cari vom fi rămas, vom fi răpiți împreună cu ei în nori ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul“. Cel mai strălucit dintre tablouri — și cel mai recent — este următorul:

„Apoi am văzut cerul deschis și iată că s'a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el se chema ‚Cel credincios‘ și ‚Cel adevărat‘ și El judecă și luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești și purta un nume scris, pe care nimeni nu-l știe decât numai El singur. Era îmbrăcat cu o haină muiată în sânge. Numele Lui este ‚Cuvântul lui Dumnezeu‘. Oștile din cer îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea, pe cari le va cărmui cu un toiag de fier... Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: ‚Impăratul împărăților și Domnul domnilor‘!“

Inchii-puiți-vă în gând scenele din aceste tablouri. Câtă măreție! Câtă splendoare! Câtă sfințenie! Fiul lui Dumnezeu Se arată pentru a doua oară lumii. De data aceasta însă, nu ca un simplu dulgher, călare pe mânzul unui asin... Și dacă atunci când S'a arătat ca cel mai simplu între

cei simpli, I-a fost drumul așternut cu vestimente și împodobit cu ramuri verzi de finic, astăzi, cine și cu ce-ar putea să-L onoreze ieșindu-l înainte?

El vine să-și adune oștirea din toate părțile lumii.

La vestea sosirii unui general sau unui rege în fața unei oștiri, oriunde, se fac anticipat pregătiri, de multe ori neînchipuit de mari. În ziua exactă a vi-zitei, toată trupa, minuțios instruită și echipată, așteaptă cu mare atenție sosirea oaspetelui. În momentul apariției, dela o oarecare distanță, se aude o voce strigând puternic: „Pentru onor înainte prezentați, arm!“ Așa prevede regulamentul...

Tineri amici! Oștirea Regelui ce va veni din slăvi o formați voi toți cari ați auzit, înțeles și trăit cuvintele umilului țeslar din Nazaret, Isus. Cu toate că va veni cu o subită așa de măreață cum văzurăm, El vă consideră astăzi ca „frați“ și „fii“ ai Săi. Unicul regulament pentru instruirea voastră în vederea acestei întâlniri este Sfânta Scriptură. Acolo El însuși zice: „Dă-Mi fiule inima ta“. Având în vedere, deci, această dorință a Sa, atunci comanda pentru onor se schimbă...

„Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală...“

Dacă așa vă veți instrui de pe acum, atunci cu siguranță că în clipa supremă când vom întâmpina pe marele nostru Impărat, o voce de inger se va auzi dând comanda: „Pentru onor înainte prezentați, inima!“

Corneliu Păun.

Din viața oamenilor mari

„Puterea pururea vie a oamenilor mari, constă tocmai în faptul că au fost oameni ca și noi, au muncit, au suferit, dar au creat“ (I. Simionescu).

Omul care a murit pentru Africa

Într-o adunare publică unde vorbea misionarul Robert Moffat, întors de curând din Africa, a luat parte și un tânăr care asculta cu viu interes la cele ce povestea misionarul. Cuvintele: „Eu am văzut fumul a o mie de sate, unde nu fusese niciodată un misionar“, au făcut o profundă impresie asupra acestui tânăr, care, din acel moment, se și hotărî în inima lui să meargă să predice Evanghelia în acele ținuturi întunecoase. Acel tânăr a fost David Livingstone, devenit mai târziu doctor, misionar și mare explorator al „Continentului Negru“.

David Livingstone, sau „Piatră vie“, așa cum se tălmăcește numele lui, a fost bărbatul care, cu o voință hotărîită și o răbdare nestrămutată, a știut să înfrunte oboșala, boala și neprielnicia naturii. Prin aceste însușiri ale lui, a creat drumuri noi, făcând ca numele și amintirea lui să rămână nemuritoare. „N'a cucerit noroade prin foc și sabie. S'a folosit de arme cu totul diferite, mai sigure, deși mai greu de mînuit; s'a folosit de bunătațe și blîndețe, lamura înșușirilor omenesti. Cu ajutorul lor a câștigat sufletul negrilor,

socotiți drept sălbateci; i-a liniștit, ca și Hristos marea turburată“. Numai câteva întâmplări din viața lui de copilărie vor fi de ajuns ca să înțelegem și mai bine pe omul care a reușit să schimbe geografia Africei.

Ca și alți oameni mari, Livingstone se născu din părinți săraci, scoțieni. Săraci în cele materiale, dar bogați în cele sufletești. El s'a născut în anul 1813, la Blantyre, în Scoția. Tatăl lui, vânzător de ceai, era un creștin sincer și cu mult spirit misionar. Deși înaintat în vîrstă, el învăță limba veche scoțiană, pentru ca să poată citi în Biblia mamei sale. Soția lui, era o femeie mică, delicată, harnică și cu multă rînduială în gospodăria familiei.

Se spune de bunicul lui David că obișnuia să povestească copiilor despre unul din strămoșii lor, care fiind pe patul de moarte, a chemat pe fiii săi, și ca drept moștenire le-a dat următoarea povăț: „Am cencetat cu grijă, cât am trăit, tot trecutul familiei noastre, și n'am găsit niciun om necinstit printre strămoșii noștri. Așa dar, dacă vreunul dintre voi sau dintre ai voștri va ajunge

rău, să știți că aceasta este numai din pricina lui. Vă las spre meditare aceste două cuvinte: *Fii cinstiți*“. În ce privește educația, părinții lui Livingstone erau oameni hotărîți și cereau deplină ascultare din partea copiilor. Se spune despre fiul lor, David, că, pe când era mic, ar fi întârziat într'o seară mai mult ca de obicei. Venind acasă, a găsit ușa închisă; căci tatăl obișnuia să închidă ușa de cum se înnopta. Micul David a trebuit să doarmă noaptea aceea afară, lângă ușa.

Fiind sărac, la vîrsta de zece ani intră într'o fabrică de tors lână. Școala cea grea a vieții i-a pregătit drumul pentru fapte mari. Lucrul pe care-l făcea, era greu pentru un copil așa de tânăr; dar el era satisfăcut când, la sfîrșitul săptămîinii, putea să dea mamei sale micul său câștig, care era numai de trei franci. Cu banii ce-i primise înapoi dela mama sa, își cumpără o gramatică latină și începu să învețe, urmînd cursurile unei școli serale. El scria în carnetul său: „Eu studiam cursurile ajutîndu-mă cu dicționarul meu până la miezul nopții, sau până ce mă certa mama, luîndu-mi cărțile din mînă“. El citea toate cărțile bune pe cari putea să și le procure. Ii plăceau foarte mult științele naturale, mai ales botanica.

La etatea de 19 ani fu numit torcător în fabrică. Această schimbare de serviciu i-a fost de un real folos, pentrucă-i aducea un câștig mai mare și putea ceta mai mult. În ciuda zgomotului mașinilor din fabrică, el așeza cartea în așa fel, încât în timpul lucrului, arunca din când în când câte o privire asupra ei! Așa, până citea toată cartea. Mai târziu, când urma medicina la Glasgow, vara lucra în fabrică, pentru ca să aibe ou ce să se întrefină iarna la cursuri. El singur spunea: „Uitîndu-mă îndărăt la

vieța de muncă pe care am dus-o nu mă pot opri să nu mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a dat o atare existență. Dacă ar fi să reîncep traiul, aş apuca același drum de grea și întăritoare educație". Referindu-se la vieța lui de muncă, profesorul I. Simionescu zice: „E școala muncii, care deșteaptă energia, voința și spiritul de întreprindere, dar care în același timp naște bunătate și respect pentru cei ce se trudesc în vieța. Prin îndârjită și aspră trudă, din ucenic de fabrică, ajunsese doctor în medicină”.

Cetind o carte care vorbea de marea iubire a lui Isus Hristos, care a murit pentru noi, Livingstone a fost profund mișcat. Apoi contactul cu un misionar venit de curând din China, i-a dat ideea că cel mai bun serviciu ce l-ar putea face pentru Dumnezeu, ar fi să se consacre cu totul pentru lucrarea Sa. El se hotărî să meargă în China, dar pentrucă această țară era bântuită de război, își oferî serviciile societății misionare din Londra, iar în ziua de 8 Decembrie 1840, Livingstone se îndreaptă spre Africa.

Prima lui călătorie fu plină de succes. Dela Colonia Capului, locul unde a pus pentru prima dată piciorul pe pământul african, el pătruse în inima continentului. Timp de doi ani a traversat ținutul Beciuana și după aceea, prin greutăți și primejdii neînchipuite, și-a continuat drumul său de mare explorator. Descoperind râul Zambezi, își puse în gând să stră-

bată continentul Africii de-a curmezișul, dela oceanul Atlantic la cel Indian. A străbătut ținuturi pe cari niciun picior de alb nu le călcasese. El și cu oamenii lui au întâmpinat foame, sete, atacul fiarelor sălbatice, hoji, triburi ostile și au trecut prin mijlocul ținuturilor unde nici azi frigidurile galbene nu cruță pe europeni, dar a învins. Din această călătorie el trimise dări de seamă societăților geografice, astronomice și misionare. În Africa a făcut cunoștință cu josnicul comerț de sclavi, care zădărnicea foarte mult activitatea misionarilor, și care era o pată rușinoasă pentru secolul al 19-lea.

După 16 ani de muncă neîntreruptă și călătorii oboșitoare, el se întoarse în Anglia, nu spre a-și petrece acolo restul timpului, așa cum îl îndemnau prietenii, ci spre a se pregăti pentru o nouă expediție. În tot acest timp, călătorise pe picioare

explorat regiunea mlăștinoasă din Africa Centrală. Cu ocazia acestei călătorii, pentru prima oară, după aproape 30 de ani de muncă oboșitoare, și din cauza umezelii, el deveni așa de istovit, încât a trebuit să fie dus pe sus. Dar fără să se lase învins, el călători mai departe, descoperind și adevăratul izvor al fluviului Congo. Timp de vreo trei ani nu s'a mai știut nimic despre el în Europa. Pentru a da de urma lui, s'a alcătuit o expediție sub conducerea americanului Stanley. Acești doi oameni mari se întâlniră pentru prima dată în Africa Centrală. Despre această întâlnire, Stanley scrie mai târziu: „Eu aş fi alergat să-l întâmpin, l-aș fi îmbrățișat, numai că el fiind englez, nu știam cum mă va primi; astfel eu am făcut ceea ce lașitatea și mândria mi-au sugerat că ar fi lucrul cel mai bun de făcut: am mers încet spre el, mi-am ridicat pălăria și am zis: — Doctorul Livingstone? Așa cred! — Da!, mi-a răspuns el cu un surâs amabil, ridicându-și pălăria. Atunci amândoi ne-am strâns mâna și i-am spus: — Mulțumesc lui Dumnezeu, doctore, că mi-a îngăduit să te vad! El a răspuns: Mă simt foarte fericit că sunt aici și că te pot primi eu: Bun Venit!”.

Deși era bolnav și istovit când l-a întâlnit Stanley, Livingstone a rămas, ca și un tată în mijlocul familiei, înconjurat de dragostea și simpatia băștinașilor. Sănătatea lui slăbea din ce în ce, iar frigidurile

DOR DE FRAȚI

Pătrunsu-ma	În inimă loc :
Fiorull	Inscris-am
Ajuasu-ma	Acolo
Dorul	Toți frați-mi
De frații mei l. . .	De acolo
Știutu-le-am	Ca literi de foc.
Firea, . . .	
Văzutu-le-am	Privit-am
Iubirea,	Acuma,
Blândețea de miel . . .	Vorbit-am
	Într'una
	Cu litere aparte
Plecat-am	Răspunsu-mi-a
Departu l. . .	'N dor . . .
Lăsat-am	Dar glasur'le lor . . .
Aparte	Mă frig și mă arde.
	Congo.

mai bine de 16.000 de Km.

În a doua călătorie, el se mărgini la partea răsăriteană a continentului. În această călătorie el descoperi lacul Nyassa și minunata cascadă Victoria. A petrecut șase ani în mijlocul triburilor sălbatice. A folosit orice ocazie pentru a predica Evanghelia, aducând pace și nădejde în sufletul băștinașilor și în același timp explorând și deschizând drumuri, spre lumi necunoscute.

Era de 53 de ani, când întreprinse a treia expediție, din care avea să nu se mai întoarcă. De data aceasta a

galbene nu mai puteau întâmpina rezistență în trupul său, subred de oboseală. În Ulala, la sudul lacului *Bangweda*, au fost trimiși câțiva oameni spre a-i clădi o colibă din crengi și din iarbă. Susi și Chuma, doi indigeni devotați, i-au îngrijit cu mare iubire. Toți insoțitorii lui Livingstone aveau presimțirea că i se apropie sfârșitul. Într-o seară, după ce i s'au adus lucrurile necesare pentru timpul nopții, Livingstone zise servitorului: „Am tot ce-mi trebuie“. Acestea au fost ultimele sale cuvinte. A doua zi, servitorii credincioși au venit repede și, privind spre pat, văzură pe Doctorul lor ingenuchiat înaintea patului, cu fața ascunsă între mâini. Părea că este adâncit în rugăciune. Se apropiară, îl atinseră... Era mort! Așa sfârși la 1873 acest mare bărbat, care și-a închinat viața în slujba semenilor negri. Servitorii devotați se sfătuiră să ducă corpul lui până la mare ca să poată fi predat familiei și prietenilor lui din Anglia. Ii făcură o mică im-

balsamare, iar inima și măruntafele le înmormântară la rădăcina unui arbore. Așezat într-o ladă făcută din coajă de copac, cu mult respect, ei porniră în călătorie. (cea mai lungă călătorie funebră). Au întâmpinat multe greutăți, din cauza superstițiilor băștinașilor. În drum, au întâlnit pe locotenentul Cameron, trimis special în căutarea lui Livingstone. Acesta i-a sfătuit să-l îngroape acolo, dar ei n'au primit propunerea, căci fuseseră educați de unul care nu cunoștea înfrângerea. După o călătorie lungă și anevoioasă și cu multe pierderi de oameni, au reușit să depună povara lor, împreună cu jurnalul valoros al exploratului, hărțile și toate lucrurile lui personale, la picioarele guvernatorului englez. De aci rămășițele lui au fost duse la Londra. Ca semn de recunoștință față de acest binefăcător al umanității, a fost înmormântat în cel mai vestit mausoleu din lume, chiar lângă amvonul din catedrala Westminster.

Puțin timp

înainte de a pleca pentru prima dată în Africa, Livingstone vizitase catedrala Westminster. Uitându-se la mormintele și pietrele funerare ale oamenilor mari, simțea că stă pe loc sfânt. Niciodată nu s'a gândit că aci va fi și locul său de veșnică odihnă, și că pe mormântul său, alții vor putea ceti inscripția următoare:

ADUS PE BRĂTE CREDINCIOASE
PESTE MARI ȘI ȚARI
AICI ODIHNEȘTE
DAVID. LIVINGSTONE
MISIONAR - CALĂTOR - FILANTROP
NĂSCUT LA 19 MARTIE 1813
LA BLANTYRE, LANCASHIRE
MORT LA 1 MAIUL 1873
LA ULALA, COMUNA DIN CITAMBO.
TIMP DE TREIZECI DE ANI VIEȚA SA
A FOST CONSCRATĂ CU UN ZEL
DEOSEBIT
LA EVANGHELIZAREA RASELOR
INDIGENE
LA EXPLORAREA REGIUNILOR
NECUNOSCUTE
ȘI
LA DESFINȚAREA NEGOTULUI DE
OAMENI ÎN AFRICA CENTRALĂ.

M. Manea.

Poșta Redacției

Incepând cu numărul acesta, revista „Amicul Tinerimii“ va suferi unele modificări în ce privește materialul publicat. Vom căuta, ca și până aci, să prezentăm cetitorilor săi un material ales, atât pentru îmbogățirea cunoștințelor, cât și pentru formarea unui caracter nobil. De fapt acesta este scopul suprem al acestei publicații. Vom renunța însă, din motive bine chibzuite și îndreptățite, la publicarea de jocuri, șarade, etc., cu primire de răspunsuri și oferire de premii. Toate acestea aduc după sine cheltuieli pe cari revista nu le poate suporta.

Atragem atențiunea binevoitoare colaboratorilor acestei reviste că redacția își rezervă dreptul de a publica numai aceea ce corespunde cu spiritul ei. Manuscrisele primite nu mai pot fi restituite.

CROITORUL ȘI MODA. — organul croitorimii din România, revistă tehnică profesională ilustrată. Directori: DIONISIE NEAGOE. Redacția: Str. Lipscani 19, București I.

FREAMATUL LITERAR. — revistă de literatură, știință și artă. Redactori: AUREL FORTUNA & OCTAV BANESCU. Redacția Str. Mareșal Averescu 1, Siret.

GRAI MOLDOVENESC. — revistă de literatură, artă, știință. Director: A. G. DELAFINTINELE. Redacția Str. Lascar Catargiu 55, Iași.

INFORMATORUL. — organ independent de informații politice și sociale. Directori: A. FULGA. Redacția: Str. M. Kogălniceanu 35, Ploiești.

LUMINA SATULUI. — foaie populară pentru învățatură și petrecere sufletască. Administrator: G. BOANCA. Redacția: Căminul Cultural din Grumăzești, Neamț.

ORIENTARI. — revistă de studii, critică și literatură. Directori: C. R. CRIȘAN. Redactori: I. I. ALEXANDRESCU. Redacția: Moiești, Bacău.

SANATATEA. — revistă ilustrată de medicină populară, igienă socială, educație morală, literatură medicală. Directori: Dr. SIGMAND SIGMA. Redacția Str. Triumfului 7, București V.

SFETNICUL VIETII. — revistă de medicină populară și sfaturi pentru păstrarea sănătății. Redactori: V. FLORISCU. Redacția Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116, București IV.

Cei trei câștigători ai premiului de sfârșit de an.

—Olga D. Irod—
Petroșani

—Ceapec Wilibald—
Cernăuți

Oprica Graur
București

Deslegătorii al căror nume este pus în paranteză, n'au deslegat toate jocurile, iar cei al căror nume este pus între două liniițe, au trimis răspunsurile regulat la toate revistele din 1935.

ALEXANDRIA: —Antipa Drăgușin—, —(Georgeta Drăgușin)—, —St. Drăgușin—, —Tr. Drăgușin—; APATELI: Indricău Ax. sen, Indricău Ecat. sen, —(Indricău Gh.)—; Indricău Petru, (Malița Sofie, Malița Tr.), (Marioara Zelenak); BACAU: —Netty Bujor—, —(Butnaru), (Elena Garai), —Elena Melciuk—, Maria Muntănu, (Maricica Pahoncea), (Ecat. Solomon), (Nicu Stan); BAICOI: Cornelia Nistorescu; BALEASA: (C. I. Trașcă); BARLAD: (Em. Anghelută), (Cucos N.), Aneta Filipescu, (A. Filipides), Elena Siminescu; BĂZARGIC: —(Nic. Ganea)—, (Fany Marceva), (Nady Marceva), Gh. Naceva); BELITORI: (S. Albișor), (C. Dabu fiul), (G. Șerban), I. Șerbănescu—; BEREȘTI: (Pintilie C. Baciu), (Baciu Gh. Pintilie); BORDEȘTI: —(Maria Ghiorgăniță)—, (Marioara Stănescu), (Olimpia Stănescu); BOTOȘANI: (Adela Adumitresei), (I. Amarie), Paraschiva Călin, St. Călin, Gh. Dănilă, Lenuța Dănilă, Maricica Dănilă, V. Dănilă, (V. Dumitrescu), (Ion Luchian), Eugenia Moldoveanu, Marioara Moldoveanu, Elena Nedelcu, V. Nedelcu, (Alex. Tolan), (V. Tolan); BOURENI: (H. Militaru); BRANIȘTEA: (Andrei Asan), (Dica Ban), (Dumitra Ban), (Maria Ban), (Niculina Ban), (Gh. Bi-cojan), Ilie Burtavel, Lica Burtavel, Stoiar Burtavel, (Nidelca Gogonțea), (Fl. Neagu), (A. Negreanu), (I. Negreanu), (D. Porojan), (Ioana Porojan), (D-tru Voinea); BRAȘOV: C. Bujor, —D. Ciocărlan—, Dănuș Barbu, Eufrozina Victoria Doagă, —Nistor Istrate—, P. Istrate, Ecat. Kovacs, Neacșu Gheorghe, Pop Teodor, Stătescu I., (I. Tăchici); BREAZA: (I. Vasilescu); BUCUREȘTI: (Cristina Amarandi), (D. Amarandi), —(Gh. Amarandi)—, —(Magd. Amarandi)—, D. Anton, Lizica Anton, (Anetta Ardeleanu), —Didy Bercau—, —(V. Duce)—, (Aurora Dumitrescu), —Olimpia Epurescu—, —Marin Georgescu—, D-tru Ghețu, Elena Ghețu, (C. Giuran), —Gh. Grassu—, —Gh. Graur—, G. Grigorescu, Marioara Grigorescu, Gh. Ionescu, Marietta Ionescu, Stella Klein, (Iulya Krijan), Al. Manicatide, Elena

Manicatide, M. Marinescu, P. Marinescu, I. Mihăescu, I. Moșteanu, Dionisie Neagoe, Maria Neagoe, Elena Nedelciu, (P. Nițescu), —M. Pârvan—, —T. Pârvar—, —D. Paulini—, —Gabriela Paulini—, —R. Paulini—, Jean Păunescu, (Emilia Petrescu), Lenuța Petrescu, I. M. Popa, Tatiana Popa, —Valerica Popa—, —A. Rădoi—, —Eliza Rădoi—, —Florica Rădoi—, —(I. Răsnoveanu)—, Filip Roman, Euf. Săvescu, (Marietta Scarlat), I. Scrobotovici, (Klara Semmes), I. Si-mion, (Elis. Stănescu), —Tincuța Stănescu—, (Maria Stochici), Maria Stoiar, Nic. Teagșu, D. Theodosiu, Elena Theodosiu, —T. Theodosiu—, —Victorița Theodosiu—, —A. Thomas—, Elena Thomas, Ruth Thomas, C. Udrescu, —Marioara Udrescu—, —V. Udrescu—, (Em. Vălceanu), (St. Vălceanu), —I. Vasilescu—, —Oprica Vasilescu—, (C. Voinea), E. Zetescu; BUZĂU: —Gicu Olteanu—, Mihai Olteanu, —Sylvia Olteanu—, —Lenuța Teodorescu—; CAIŁA: —(Marioara Găureanu)—; CALĂRAȘI: (P. Serxa); CALINEȘTI: (C. Bratu); Cămpina: (I. Dogaru), (Maria Dogaru), (Nic. Dogaru), Estera Petrescu, Olimpia Petrescu, Tabita Petrescu, (T. Vlad); CAMPU-LUNG M.: Elena Arghir, Marioara Arghir, (L. Constantinescu), (Manda Constantinescu), M. Ianculescu, Vetuța Ianculescu; CER-CHEZU: Anuța Enache, I. Enache; CERMEI: M. Ban, P. Ban; CERNAUȚI: —Andrieș Angela—, —Andrieș Constanța—, Andrieș Const., —Ceapec Elisabet—, Ceapec Georg., Cernățean Leontina, —Ciohodaru Marcela—, —Ciohodaru Toma—, Criclevici Elena, Criclevici I., Curec I., Curec T., —Diacomeli Stefi—, Ducec Elisabet, Gerber Else, Gerber Olga, Heuchert Ernestine, Heuchert J., Iablon-schi Elisabeta, Iablonshi M., Iiescu Anastasia, Iiescu I., —Ieremia Lina—, —Ieremia Radu—, Kästner Ana, Kästner M., —Klein Mina—, Knittel A. jun., Knittel C., —Knittel Hans—, Knittel Lidya, Man-chen Elena, Manchen Gotfried, Manchen Mihail, Manchen Mitzi, Miriucă Arsenia, Miriucă T., Reinheimer Ella, Reinheimer Fritz, Schüt-telbauer Rozalia, Schüttelebauer Rudolf, —Claudy Spitzu—, Stoler Ana, Tibulschi Anna, Tibulschi S., Tremel Elfriede, Tremel I., —Tremel Iulia—, —Tremel Teresia—, Veg Elisabeta, Veg Jacob, —Voitcu Claudy—, —Voitcu Elisabeta—, —Voitcu Ilariu—; CIUTURA: (M. Iovănescu); COCORĂȘTI: M. Stanciu; COTEȘTI: (Florica Rolea); CRAIOVA: (I. Tudor); CURTICI: Novac Petru; CURTÎȘOARA: (A. Preda), (C. Preda), (T. Preda), —(D. Stoica)—; CUZA-VODA: (Anica Baicu), (Gherghina Baicu), (I. Buzea), (V. Buzea), Sofia Hioară, Tudor Hioară; DEVA: —Ciocan Petru—; DOBROTINET: —(Gr. Ciurea)—; DOROBANT: (A. Barbalată), Maria Gagea, P. Gagea, M. Ungureanu; FERDINAND I.: (Marioara Diaconescu); FOCȘANI: (Mimi Dobrovici), (C. Mihai), —(Maricela Mihai)—, (B. Popescu), (M. Popescu), Lili Ștefănescu, Meluța Ștefănescu, (Lenuța Steria), (Mița Steria), (I. Talpan), (V. Talpan), (Gică Teodor), (Maria Teodor), (Ecat. Tudose); FURCULEȘTI: I. Tene, Maria Tene; GALAȚI: Elisabeta Alexe, —Ionel Alexe—, Tabita Alexe, Mircea Axente, (Netti Ciuhăt), D. Constantinescu, N. Con-stantinescu, Cornelia Dașoveanu, Em. Dașoveanu, Ilie Gherghina, —(Em. Grigoras)—, (Paraschiv Grigoras), M. Gugulenco, Mota Gu-gulenco, Maricica Șchiopoaia, V. Șchiopoaia, (Marcella Strâmbeanu), (Marcella Tatu); GARLENI: (Elena Pahoncea), (N. Pahoncea); GRIGORENI: —(Șt. Săndulescu fiul)—; IAȘI: G. Ardeleanu, Aneta Păurescu, D. Făurescu, Maria Gogălniceanu, Valeria Leuța, (Gh. Mocanu), (I. Mocanu), Lenuța Oanea, Ana Popovici, (Sofia Răi-leanu); LUGOJ: Iuliana Motorea; MACEA: Floarea Mara, I. Mara; MANOLEȘTI: (Elena Bompă), (I. Bompă), (Anicuța Harasim), (Elena Harasim), (Florica Harasim), (Maricela Harasim), (A. Puiu), (O. Puiu), (Elena Răul); MARGHIA: (Florica Mateescu), (T. Mate-teescu); MARGINENI: —(Tănase C. Mateescu)—; MIRCEA-VODA: Jan Marian, Magda Marian; MOINEȘTI: —(Estera Bujor)—, —(Gică Bujor)—, —(Th. Bujor)—, —(Gh. Burdulea)—, (Gh. I. Ciuhăt), (Gh. V. Ciuhăt), (Estera Găină), (Eufrosina Găină), (Garai Pavel), (N. Ișcu), (N. Nenețiu), (N. Pruteanu), (N. Zaharia), —(Constanța Zamfir)—, (I. Zamfir); NADEȘA: (Elena Trofin); NECȘENI: (Gh. Timofți), (I. Timofți); NEGOEȘTI: (Eugenia Rădulescu), (Nic. Ră-dulescu); NEGRU-VODA: Anuța Bataligă, Gh. Bataligă; OHABA:

—(Gh. Ardreescu)—
Ploesți

Olga Nistorescu
Băicoi,
Prahova

—Ioan Leante—
Brașov

Constanța Petrescu
Cocorăști,
Prahova

(Vasile Marian)
Buhuși

Ecaterina Mateescu
București

M. I. Harluc
Vaslui

(Gh. Mocanu)
Urleta,
Prahova

Helma Stepan
Cernăuți

Papp J. J.
Tg. Mureș

(Ecat. Niculescu)
Tâmbocști
R. Sărat

Const. Manteanu
Bacău

—Olimpia Alexe—
Galați

—(I. Săndulescu)—
Grigoreni
Bacău.

(Bocan P. fiul); OLOGI: (D. Herghelegiu), (Fl. Herghelegiu); PALILULA: (Ilie Ioana); PIATRA-NEAMT: —(I. Badiu)—, Elena Catană, Gh. Catană, I. Corbu, Maria Iftimie, T. Neamțu, R. Palaloga, —Policesnia Panait—, —Roșca Dumitru—, A. Rutui, Clara Rutui, —Maria Smântână—, Maria Socol, A. Tănase, D. Tănase, Vasilica Tănase; PLOEȘTI: —(Avram Gabriela)—, (Bărbulescu Filică), (Bărbulescu Milu), —Elza Borody—, —(Costică Busuioc)—, (Katty Busuioc), (Gh. Constantinescu), Aurelia Gheorghită, D. Gheorghită, —(Indricău Ecat. jun)—, —(Gh. Iuga)—, (Zaharia Marian), (M. Mihăilescu), (I. Panaitescu), —Cornelia Rotaru—, (Didy Stănescu); PODUL ILOAIE: (Lucia Trofin); PRINCIP. ELENA: (Vasilica Mihăilescu); PUCIOASA: Nelu Marian, Vasilica Marian, P. Ștefănescu; RADENI: (C. Curteanu), (I. Curteanu), (Maricica Curteanu), (Profira Curteanu); RANCEZI: —(I. Mihăilescu); ROȘIORII DE VEDE: (D. Duică), (Geta Duică); ROZNOV: —(F. Ghitta)—, —(V. Ghitta)—; SALCIOARA: (Barbu Antohi); SASCIU: (P. Mihăilescu); SECARA: (Fl. Petrescu), (Ef. Socolescu); SEPREUȘI: —Petraș Marie—, Petraș Teodor—, —Stana Ioana—; ȘERBANEȘTI: Maria Moise, Nic. Moise; SINAIA: (Marioara Bălănescu); SLATIOARA: A. Ciocărlan, I. Ciocărlan, Vetură Ciocărlan, Viorica Ciocărlan, Dumitru Drăghici, Ecat. Drăghici, Gh. Drăghici; STRUNGA: (M. Colțun), (Dorina Damian), (N. Damian), (N. Hudima), (Eugenia Isac), (Tr. Isac), (Maria Leonte), (V. Leonte), (Domnica Ranghiuc), (Maria Ranghiuc); Sulița Nouă: (Käthe Melnic), (Eugenia Popov); TAMBOEȘTI: (D. Chiriac), (Maria Chiriac), (V. Chiriac), Eleonora Dumitrache, Ruxandra Dumitrache, (Cati Niculescu), (Tabita Niculescu), (Zaharia Niculescu); TARGOVIȘTE: Florica Călinescu, C. Cărbunaru, Elena Ianculescu, C. Stoenescu, Eliza Sturza, Elena Voinea, G. Voinea, I. Voinea, N. Voinea; TG. MUREȘ: Barta Ioan; TECUCI: I. Bujor, —Mihai Bujor—, Nicu Bujor, Virginica Bujor, Lilica Iordache, Maricica Iordache, (C. Radu), (Gh. Radu), (Eda Tudor), (Victoria Tudor); TULCEA: (Aurelia Dănilă), (I. Dănilă), (Olimpia Munteanu); T. SEVERIN: C. Coșoș, Gh. Gârtoi, (Elisabeta Gota), (P. Goia), Eugen Mazilu, Elena Popa; ULMENI: (I. Basarabescu); URLETA: —(Lenuța Comănescu)—, (Ion Andrei Marin),

(Ion O. Marin), (Frusinica Stoicescu); VALEA REA: (Elena Avram); VAMA: N. Istrate, Leonteși George; VARTOP: (M. Dobrescu), (Ecat. Filipoaica), (Marioara Filipoaica), (Șt. Filipoaica); VARVORUL: (N. Puțoreanu); VASLUI: (Tincuța Filote), Eug. Lucaci; VIZIRUL: Dobre Gheorghită; VLADENI: (Lenuța Campeanu), (Gh. Șteblea), (Ion Alexe); ZIDURI: Fănică Mazilu, Sofia Mazilu, (Florica Tudose).

AU MAI CAȘTIGAT CATE UN PREMIIU ȘI URMATORII DESLEGATORI.

APATEU: —(Indricău Ax. jun.)—; BARLAD: I. Simionescu; BELITORI: —(Const. Dabu)—; BORDEȘTI: —(I. T. Gheorghită)—; BUCUREȘTI: —Jeny Georgescu—, —I. Grigorescu—, —Ecaterina Rădoi—, E. Ștefanian, I. Udrescu; BUZĂU: —Victoria Teodorescu—; CERMEIU: —Ioan Ban—; CERNĂUȚI: —Klein Emma—, —Voicu Ioan—; CRANGENI: —(M. Militaru)—; CURTIȘOARA: —(Mărița Preda)—; FOCSANI: Gicu condruz; GALAȚI: —Ilenuța Gherghina—; IAȘI: Eleonora Coman; MACEA: —Miron Căzan—; MANOLEȘTI: —(Aneta Călin)—; MOINEȘTI: (Maria Bujor); PIATRA-NEAMT: —Marcela Corbu—; PLOEȘTI: —(Elisabeta Mihăilescu)—; SEPREUȘI: —Stana Teodor—; TECUCI: —Jenica Bujor—.

Pe mine de ce nu m'ați publicat?...

Soluțiile Jocurilor

No. 74 No. 75 No. 76

Birou (bir ou) Cașcaval (caș caval) Glaspapir (glas pap ir)

No. 77 No. 78 No. 79

Germania (ger man ia) Farfurie (far furie) Lei 3,75

No. 80 No. 81 No. 82

Ecoul Niciana Struțul nu face ouă

No. 83

Căinele care latră nu mușcă (Căinele care la tr (e) à nu mu (ș) șcă)

BCU Cluj / Central University Library Cluj

